

R. J. Hendon **A Megtisztítás**

A főnök türelmetlen alak. Határidő, határidő – folyton ezt mondogatja, mikor behív minket a központba egy kis brainstormingra. A tárgyaló nem fest éppen úgy, mint egy hétköznapi, médiával és online kereskedelemmel foglalkozó vállalatnál. A nagy, ovális asztal közepén halmokban állnak a feliratos, fényképes bögrék, plüss és műanyag játékfigurák, kulcstartók és mobil tokok. A falakon bekeretezett poszterek lógnak, a hátam mögül épp egy óriási grumpy cat figyel, amely tökéletesen kifejezi a pillanatnyi hangulatomat. Velem szemben az ablakra egy troll face körvonalait festették. A dizájnerek hibátlan munkát végeztek, az egész központi iroda külleme tökéletesen passzol a cég arculatához.

Egyike vagyunk a négy legsikeresebb mém-vállalkozásnak. Kicsi, húszfős kreatív csapatunk hétfőtől vasárnapig dolgozik, többnyire otthon, a saját lakásán vagy kint az utcán. Mémeket találunk ki és hozunk létre, teljesen saját kútfőből. Grafikusok, fényképészek, amatőr zenészek, végzős filmfőiskolások, önjelölt humoristák és még pszichológus végzettségűek is vannak a csapatban.

Mémekkel szinte bármit el lehet adni: ruhákat, cipőket, bögréket, játékokat. Egy átlagos vásárló harminc euróval többet fizet egy gyenge minőségű pólóért, ha egy népszerű mém van rajta. Főleg a tizenkettőtől harmincöt éves korosztály körében népszerűek a termékek.

Cégünk időben ismerte fel ezt a kínáló lehetőséget: a naphosszat neten lógó tömegek által létrehozott „mém-kultúra” vad burjánzását irányított keretek közé helyezte. Jogilag bármely, az alkalmazottak által kreált és népszerűsített mém a vállalat tulajdona, amelyeket szabadon felhasználhat termékein. Ez a fő bevételi forrás: a webshopban vásárolható „sajátmémes” termékek, valamint egy elég nagy népszerűségnek örvendő oldal, a Memes for Breakfast, ahol a reklámokból folyik be némi haszon.

Fiatal cég vagyunk, a kezdetektől fogva itt dolgozom és nem mondom, volt pár szép sikerem. Egyik mémem egy végtelenül egyszerű kis videó, melyet a véletlen folytán kaptam el a Londoni Állatkertben: egy teve háttal áll a kerítés mögött bámészkodó családnak, lengeti a farkát és kérődzik, majd pár pillanat múlva elemi erővel tör ki szebbik feléből az előző napi vacsorája, teljesen betérítve a családot. A mém a „Ha az Élet szarik a fejedre”-elnevezést kapta és tizennégy millió kattintást ért el az oldalon.

Miután egy mém népszerű lesz és elszabadul, nem áll meg a munkánk, különböző trükkökkel életben lehet tartani, valóságos diadalmenetté varázsolva a terjedését. Grafikusként és webdizájnerként végeztem a főiskolán, így nem esett nehezemre megrajzolnom a családot bepisztító teve rajzfilmszerű mását, mely pólókon, posztereken és spirálfüzetek borítóin köszönt vissza. Az állatkert megpróbált beperelni minket, mondván, a teve miatt őket illeti a nyereség egy része, de az ügyvédünket keményfából faragták: arra hivatkozott, hogy a videó alapján nem bizonyítható, hogy melyik állatkertben kapták le a jelenetet. A Londoni Állatkert pedig hiába próbálta megkeresni a felvételen háttal álló családot, ők érthető módon nem akartak a nyilvánosság elé kerülni.

Azonban ennek a sikertörténetnek már egy éve leáldozott, s most kénytelen vagyok valami újjal előrukkolni, ha azt akarom, hogy meghosszabbítsák a szerződésemet. Jól fizető állás a miénk, de egyáltalán nem beton biztos. A cég tulajaja bárkinek gondolkodás nélkül felmond, aki huzamosabb ideje nem hozott nagy pénzt a konyhára, s ez néhány kollégámat egészen meglepő dolgokra ragadtatta.

Volt egy srác, aki afféle hobbikaszkadórként készített videókat saját magáról. Önmagát akarta mémmé alakítani, és ezért a legörültebb mutatókat próbálta ki, például magát felgyújtva ugrott ki egy repülőből, hogy Fáklyaként zuhanjon, mint a képregényhős, vagy

Pókemberként lendült egyik toronyházzól a másikra. Az volt az ötlete, hogy meglovagolja a képregény-filmek hullámát és kipróbál mindent, ami a filmekben van. Be is jött a terve, egészen addig, míg egy nap Rozsomáknak öltözve, az ikonikus pengékkal az öklén bevette magát Alaszka erdeibe, hogy megküzdjön egy barnamedvével. A gond csak az volt, hogy talán megfeledezett a képregényhős öngyógyuló képességéről, amivel ő nem rendelkezett. Egy turistacsoport találta meg, ami maradt belőle, meg a kamerás drónt, ami filmezte a rövid küzdelmet. A sors fintora, hogy a helyi vadőrök a turistaútvonalak mellé ezután kiraktak egy új figyelmeztető táblát egy áthúzott Rozsomákkal, ami aztán igen népszerű memmé vált.

Nem akarok ilyen extrém megoldásokhoz folyamodni. De valamit kénytelen leszek kitalálni, mégpedig nagyon gyorsan, mert a főnök hamarosan befejezi a bevételekről készült halálunalmas kimutatásokat, és rátér arra, amiért valójában bejöttünk.

– Tamás, hogy haladsz a projekteddel? – Nem számítottam rá, hogy épp velem kezdi. Ezek szerint sejtí, hogy elakadtam. Olyan ez, mint az írói válság. „Mémer” válság.

– Még kell egy kis idő, Rafal. Nagy dobással készülök. – Ezt most miért kellett mondanom?! – Arra számítok, hogy nagy siker lesz. Épp ezért kell a szokásosnál több idő, mert sokrétű a dolog.

Részletekről nem szoktunk beszélni egymás előtt, azt mindenki megtartja magának a publikálásig. Ez hagyomány, mert a kezdetekkor előfordult néhányszor, hogy kollégák lenyúlták egymás ötletét. A főnök sem kukacskodik a szüksézsavúság miatt.

– Értem. Bár a határidők közelednek és még nem érted el a szükséges pontszámot...

Határidő! Ő szabja azokat az istenverte határidőket, semmilyen külső tényező nem kényszerít rá időpontokat. A pontrendszer pedig, amivel a munkánkat értékeli minden, csak nem igazságos.

– Igyekezni fogok. – Ez elég vacakul hangzott, ezt még én is kénytelen vagyok belátni. Mint egy kisdíák, aki a rossz jegyeket magyarázza. – Azonnal értesíteni foglak, amint elkészültem vele. Ez egy nagy projekt és megéri a ráfordított időt.

Ez már kicsit jobb, és látom a pofáján, hogy neki is tetszik. Iskolai tantárgyként kéne tanítani mindenkinek, hogyan kell beszélni az ilyen barmokkal, hogy leszálljanak az emberről.

Úgy hagyom el az irodát, mint egy fuldokló, aki végre eléri a felszínt. Mélyet szippantok a bűdös városi levegőből, mely maga az üde virágos rét a tárgyaló után. Köhögve sietek kedvenc kávézóba, hogy bekapjak valami cukrosat, mert tapasztalatból tudom, hogy anélkül az agyam egyszerűen megmakacsolja magát. Egy fánkot és egy bögre tejeskávét rendelek, leülök a sarokba és kicsapom az asztalra a vázlatfüzetemet. Nem használt, elfelejtett és béna ötletek sorakoznak benne telefirkált lapokon keresztül. Dühödten lapozgatok köztük és próbálok összerakni fejben valami ütőset, de minduntalan ugyanoda lyukadok ki: ahhoz, hogy megint az élmezőnybe kerüljek egy véletlen, szerencsés esemény kellene, a tevés incidenshez hasonló.

A táskám mélyéről elkezd szólni a Gangnam Style. Eltart egy darabig, mire előhalászom a mobilt, és meglátom, hogy anya hív. A beszélgetés rövid és végleg elcseszi a napomat. A testvéretem szívrohammal vitték kórházba ma reggel és anya arra kér, vigyem be neki a dolgait, mert megint jó darabig bent fogják. Ő pedig jön az első géppel, a kórház előtt fogunk találkozni.

A testvérem nem először kerül intenzívra az örült függősége miatt. Nem ez az első szívrohama sem. Sietősen hagyom el a kávézót, a kapkodásban majdnem elfelejtek fizetni, amiért a pincér kiabálva állít meg az ajtóban. Sűrű bocsánatkérések közepette a kezébe nyomok egy húszast és rohanok, hogy elérjem a buszt.

András lakása a város másik végében van. Az Ayabito Robotikánál jól fizető programozói állása van, amiből egy luxuslakást tart fent, de mikor belépek az ajtón a pótkulccsal, egy mordori ork odújába kerülök. Szeméthalmok, penészes pizza- és hamburgermaradékok,

összegyűrt, véres zsebkendők, melyekkel a reggeli rendszeres orrvérzést itatja fel, és energiatalos dobozok mindenütt. András energiatal-függő. Naponta tizenöt-húsz dobozzal iszik meg, aminek következtében súlyos álmatlanságban szenved, és szerintem utoljára karácsonykor evett rendes ételt, mikor hazamentünk anyánkhoz. Azt mondja, csak így bírja elviselni a napokat. Nem hazudik, mert párszor tényleg összeesett az utcán, mikor nem jutott energiatalhoz.

Három számítógép bűg a nappaliban, a monitorok jelentik az egyetlen fényforrást, mert a redőnyöket sosem húzza fel, a villanykörték meg mind kiégték a csillárban. Felhúzó az egyik redőnyt és abban a pillanatban mintha egy másik világba csöppennék. A napfény megmutatja a szoba rettenetes arcát, amit a jótékony sötétség valamelyest eltakart. Csótányok szaladnak szét a parkettán és bújnak be mekis zacskókba, meg kínai kaják maradékai közé. A piszkos, foltos lepedő valami rejtélyes oknál fogva a csillárról lóg egy leszerelt függönykarnison – talán vetíteni akart, de sehol se látok projektort.

A büztől és a látványtól hányingerem támad. Mégis mi a jó francot szedjek össze neki?!

A gardróbszekrényből előhalászok egy tiszta pólót, egy boxeralsót, zoknit és a köntöst, amit sosem használt. A kórházba jó lesz. Mindet beleszuszakolom egy bevásárlószatyorba, amiből kiszórtam a morzsákat. Közben meglátom az oldalára dőlt széket. A gép előtt lett rosszul, munka közben és ahogy eldőlt, magával rántotta a billentyűzetet. A fejemben filmként játszódik le az egész és nem tudom, hány ilyen fog még kibírni a szervezete.

Megcsörgetem András mobilját, hogy könnyebben rátaláljak, majd meg is hallom a csilingelő dallamot egy pizzás doboz belsejéből. Kitépem a telót a rászáradt sajtcsápok szorításából, majd mérgemben elhajítom a pizzás dobozt. Közben véletlenül meglököm a harmadik számítógép egerét, ami eddig sötét volt. Az életre kelt képernyőn egy video vágó programot látok, András épp egy filmet szerkesztett, mikor rosszul lett.

De milyen filmet, te jó ég! A kicsi ablakban egy fehér Guy Fawkes maszkos fickó kapucnis felsőben egy semleges háttér előtt áll. Ez a maszk most a földön hever, véletlenül megrúgom a cipőm orrával, ahogy közelebb hajlok. Hirtelen értelmet nyer a szobai csillárról lelógatott lepedő: András itt a gép előtt vette fel ezt a filmet!

Kissé félve indítom el a videót, mert nem bírom visszafogni kíváncsiságomat.

– Ezerkilencszáz-hatvankilencben született meg az, ami nélkül ma többségünk el sem bírná képzelni az életét. Egy olyan vízió vált valósággá akkor, mely gyökerestül változtatta meg az egész világot – mondja András angolul, de hangját eltorzította a video szerkesztővel, mély és hörgős, egészen embertelen. – A hálózatok hálózata minden emberi tudás végtelen tárháza lett, a megtestesült Enciklopédia Galaktika. Nincs semmi hozzá fogható alkotás az emberiség történelmében...

András hosszan és szenvedélyesen beszél az internetről. Rajongása a hálózat iránt nem volt új számomra sem. Osztottunk is ebben a rajongásban, mert a családukban az internet afféle hagyatéka, örökség az emberiségnek. A dédapánk Amerikában született, egy hajón, ami a náci megszállás elől menekülőket szállította. Ott nőtt fel, az Egyesült Államok volt a hazája, és a hidegháború alatt a Védelmi Minisztériumban dolgozott. Részt vett az ARPANET kifejlesztésében, mint vezető programozó. Gyakorlatilag az internet dédapja is volt egyben. Nagypánk és a testvére a tartománynev rendszeren dolgoztak együtt, a szüleink pedig már az internet-generáció szülötteiként a Google oszlopos tagjai voltak. Ehhez képest kissé szánalmas vagyok, mint webdizájnér és egy online szórakoztatóipari cég alkalmazottja, de nem örököltem a családom tehetségét. Időbe telt, míg ezt feldolgoztam.

András más. Leginkább dédapánkra hasonlít, nem csak külsőleg, de ahogy a nagyitól hallottam, jellemében és temperamentumában is.

A videó véget ér, de látom, hogy szerkesztésre vár egy másik kis felvétel is az importált fájlok között. Elindítom ezt is.

– Elgondolkodtak már azon, mihez kezdenének nélküle? Mennyire fontos valójában ez a

határok nélküli virtuális tér? A végtelen tudást jelenthetné, mégis arra használják, hogy ostoba nézeteiket terjesszék a gondolkodásra képtelen millióknak: chemtrail, HAARP, illuminátusok és oltásellenesek! Kifordítják a szabadság jelentését és mérhetetlen károkat okoznak.

– Úgy viselkednek, úgy lubickolnak benne, mintha az internet egy születési előjog lenne, ami jár mindenkinek... Legalábbis mindenkinek, aki számít, igaz? A múlt héten egy fiatal lány öngyilkos lett, miután szakításukat követően a kedves volt barátja feltöltötte a lány meztelen fotóit a közösségi oldalakra. A hozzászólások háromnegyede a lányt tette felelőssé, mondván miért hagyta magát lefényképezni ruha nélkül.

– Az internet a kábítószer kereskedelem, a gyermekpornográfia és a szekták gyűjtőhelye lett, miközben a hatóságok a médiával karöltve a kalózfilmek letöltőit kiáltják ki mumusnak. Mikor fogják észrevenni, hogy ki az igazi gonosztevő?

Így megy ez hosszú percekén át, András rendületlenül sorolja az internetezők által elkövetett bűnöket. Annyira belefeledkezem, hogy a telefonom csörgése emlékeztet csak rá: sürgős dolgom van.

Aggodalmak közt hagyom el a lakást és szállok fel a buszra, ami elvisz a kórházig. Itt találkozok anyámmal, aki szorosan megölel, én pedig a könnyeit törölgetem. András az intenzív osztályon fekszik, ahová egyszerre csak egy látogatót engednek be. Magánál van, de gyenge. Amíg anya bent van nála én a nővérpult előtti padon várakozok a csomagokkal és a facebookomra nyomok egy „szomorú” és egy „aggódik” hangulatjelet. Hamarosan megjönnek a kérdések, de egyikre se válaszolok.

Közben folyamatos hangzavar tombol körülöttem, telefon csörög, éles hangon pittyeg a nővérhívó, egy régi rádióból recsegve szól a délutáni kívánságműsor. Eltelik öt perc mire felfogom, hogy a nővérhívóra senki sem válaszol. Felnézek és látom, hogy az ügyeletes nővér a forgószéken terpeszkedik és hozzám hasonlóan a mobilját nyomogatja.

– Elnézést! – szólítom meg, mire úgy néz fel, mintha arcon köptem volna.

– Parancsol?

– Egy ideje már szól a nővérhívó. Lehet, hogy valakinek segítségre van szüksége – próbálok óvatosan fogalmazni, de így is eléggé felhúzza magát.

– Folyton szól az a vacak, mert az ötösben az egyik betegnek nincs jobb dolga, mint azt nyomogatni minden apróságért! Rohangáljak, valahányszor lecsúszik a párnája? Senkinek sincs erre ideje.

Senkinek sincs erre ideje? – tátogom némán, majd megcsóválom a fejem és inkább hagyom az egészet a fenébe.

Anyám hamarosan megjelenik a folyosón, a szeme könnyes, de jobb színben van, mint korábban. Ebből azt a következtetést vonom le, hogy András nincs életveszélyben. Átadom neki a helyem és a csomagokkal együtt bemegyek a testvéremhez.

András az ágyon félig ül és azonnal észreveszi, hogy belépek.

– Behoztad a tabletemet is?

Egy pillanatra megtorpanok.

– Most komolyan...

– Mi van? Ja, szia tesó! – csap a homlokára színpadiasan.

– Azt hittem egy kicsit megváltozik a fontossági sorrended. Szívrohamod volt.

– Nem mondd?! – vigyorog rám.

– Harmadszor.

– Hagyd ezt! Nagyon fontos dolgom van, be kell fejeznem valamit. Behoztad a tabletet vagy nem?

– Természetesen nem – felelem és lehuppanok az ágy szélére. – Láttam azt a hú de fontos dolgot.

András arca elkomorul. Sápadt akár egy vámpír, de ő mindig ilyen. Viszont a keze soványabb, mint valaha. Kiskorunkban nagyon hasonlítottunk egymásra, most azonban senki

meg se mondaná, hogy rokonok vagyunk.

- Nem láthatnál mindent – jelenti ki hűvösen. – Gőzöd sincs, miről van itt szó.
- Ez nem is számít most. Azok a rohadt energiatalok számítanak. Le kell állnod velük.
- Anyától már megkaptam, nem kell, hogy még te is mantrázd!
- Pedig rá sose hallgattál.
- Rád se. – Megvonja a vállát.

Úgy viselkedik, mint akit egyáltalán nem is érdekel, hogy szívrohama volt.

– Ez igaz. Nézd, nem érdekel, hogy a szabadidődet hackerkedéssel töltöd, vagy fotelforradalmat vívsz a világgal, mindenkinek megvan a hobbija, de...

– EZ NEM HOBBI! – ordítja el magát dühödten.

– András, nem úgy értettem, ne húzd fel magad! – teszem fel két kezemet megadóan, mert megijeszt a reakciója, és az, hogy mit okozhat.

– Te ezt nem érted! Senki se fogja fel, ez az, ami megőrjít! – kiabálja tovább és sápadt arca enyhén kipirul.

A hangoskodásra megjelenik a nővér is, aki korábban csak a mobiljával volt elfoglalva és most felháborodottan rám ripakodik:

- Uram, meg kell kérnem, hogy távozzon! Micsoda viselkedés ez? Felzaklatni a beteget!
- Elnézést kérek.
- Ne tőlem kérjen elnézést. Távozzon most rögtön!

András már vigyorog. A piszok disznó. Direkt csinálta, mert meg akart szabadulni tőlem.

– Nem fogom behozni a tabletedet, felejtsd el! – mondom, és felkelek az ágyról.

– Akkor legalább a mobilt, hogy tudjak szólni anyának, ha kell még ebből a fantasztikus almaszörpből. – Undorodó arckifejezéssel meglötyögteti a műanyag poharat.

– A táskában találsz – mutatok rá és kedvtelenül búcsút intek elvgyorodó testvéremnek.

Még nem tudom, de ekkor látom életemben utoljára őt.

A szörnyű hír másnap hajnalban érkezik. Anya telefonja csöng, de én veszem fel, mert ő még alszik. Az ügyeletes orvos hangja részvétről árulkodik, de mondandója tömör, lényegre törő. Nem kerülgeti a forró kását.

– Nem, nem, nem, nem... – Ez az első reakcióm, mondogatom és közben fogom a fejem, mélyeket lélegzek, fel-alá járkálok a szobában, míg az orvossal beszélek.

Anya kijön a szobából és nem kell kérdeznie semmit, a tekintetem mindent elárul. Leroskad a székre és csak néz maga elé, nem sír. A legutóbbi alkalomnál megmondta az orvos, hogy lehet, András már nem éli túl a következőt, ha nem változtat sürgősen az életvitelén.

A temetésén nem sokan vannak, főleg a rokonok és ismerősök. Andrásnak nem voltak barátai, minden kapcsolata online volt, a nicknevek jótékony homályába rejtőzve. Gyűlölt emberek közé menni, egyedül a neten érezte magát biztonságban annyira, hogy beszélni tudjon magáról, kifejtse a gondolatait és társalogjon kötetlen témákról. De egy valamitől mindig tartózkodott „ebben a világban”: soha nem vett részt az ostoba tréfákban, az online zaklatásokban, sőt, minden hozzászólásban, minden chat-beszélgetésben udvarias és tisztelettudó volt másokkal. Ha belekötöttek, "trollok" találták meg, ő egyszerűen szó nélkül hagyta és távozott.

Olyan dolgok ezek, amelyek sokat elmondának a testvéremről, mégsem szöhetem bele egy szépen elmondott beszédbe a temetésén. Nem tudok megszólalni, nem is lépek előre, hogy elbúcsúztassam. Némán és tétlenül hallgatom végig a szertartást.

Négy nappal később megint András lakásán vagyok. Megígérem anyának, hogy kiválogatom a holmijait, amit érdemes megtartani eldobozolom, amit nem, azt kidobom a szemétkébe. Vasárnap jönnek elszállítani a cuccokat. Addigra kész kell lenni. Bömböltetem a zenét, hogy elvonja a figyelmem arról, mit szórok épp a szemétkébe, és mit dobozok el, ezért még a meggyűrt gyerekkori fénykép látványát is kibírom.

Eltelik két óra is, mire a számítógépekhez érek. Tartok egy kis pihenőt, mert a folyamatos hajolgatás nem tesz jót a gerincferdülésnek, meg ki is melegedtem. Bekapcsolom a számítógépet, felugrik a bejelentkező képernyő és szinte automatikus mozdulattal írom be a megfelelő jelszót: „nyancat”. Ebben a pillanatban jövök rá, hogy ami számomra az előbb teljesen kézenfekvőnek tűnt, az igazából semmi más, csak szerencsés véletlen.

A következő meglepetés akkor ér, mikor észreveszek a jobb felső sarokban egy mappát, amin a nevem szerepel. Egészen biztos vagyok benne, hogy ez legutóbb még nem volt itt. Kíváncsian kattintok rá, de mikor felugrik az ablak, teljes értetlenséggel bámulom a mappa tartalmát. Remélem, hogy az „Olvass el!” kicsit megvilágítja számomra, mi ez az egész. Mindössze ennyi áll benne: *„Tamás! Ha valami történne velem és nem tudnám befejezni a munkámat, kérlek, hogy indítsd el a purity.exe-t! Ez mindennél fontosabb. Kérlek, ha igazán szeretsz, testvérem, nem kutakodsz, csak megteszed. Ölel: András.”*

Ennyi. Semmi könnyes búcsú, semmi megható üzenet, csak egy rohadt program, amit futtassak le a gépén. Tipikus. Elolvasom még egyszer, titkon valami sorok közt elrejtett megható üzenetet remélek, de semmi efféle nem fedezek fel.

Ez a purity, ami annyit tesz tisztaság, talán valami módon kitakarítja a gépéről a kompromittáló adatokat, melyek a halála után rossz színben tüntetnék fel. Nem mondom, szépen nézne a főnöke, ha meglátná Andrást abban a maszkban. Erről eszembe jut a videó és rá is kattintok a mappában található pár megás kis filmre, de csalódottan veszem észre, hogy András megtagadta a hozzáférésemet. Sőt, egyetlen másik mappába sem tudok belépni a gépen, nem tudok megnyitni semmit, csak az „Olvass el!” és a purity.exe maradt számomra.

Elegem van már az egészből. Ha ennyit várt el tőlem, akkor kapja meg, amit akart. Elvégre én se szeretném, ha mondjuk anyánk a gépen talált filmekből jönne rá, hogy a bátyám, mondjuk, extrém módon élvezte a szexet. Nem. Sem neki, sem nekem nem kell ilyesmit tudnunk róla.

Elindítom a tisztító programot.

Pár másodperces csönd. Aztán a gép veszett módon elkezdi dolgozni. Majd hallom, hogy megáll a processzor ventilátora. A merevlemez hűtése is leáll. A kurzor meg se moccan, semmit sem tudok csinálni. A gép nem reagál a szokásos billentyűkombinációkra, de még a reset gomb sem működik. Megfordul a fejemben, hogy kihúzom a tápkábelt, de mégse teszem. András pontosan ezt akarta. Ha az az utolsó kívánsága, hogy tönkretegyem a számítógépét, hát jó oka volt rá.

Hagyom túlmelegedni a gépet. Óvatosan hozzáérek a ház oldalához, de már forró, gyorsan el is kapom a kezem. A merevlemez megállás nélkül pörög és a CPU is megbolondult. Így megy ez vagy egy óráig, mikor a gép végül megadja magát. Égett szagot érzek és tudom, hogy a program teljesen kicsinálta a merevlemezt, az alaplapot és a processzort is. Ez már kuka, András titkai – akármik is azok – biztonságban vannak.

Különös, de most gördülnek le az arcomon az első könnyecsek András halála óta. Olyan, mintha a számítógép „halálával” válna igazán valóságossá, hogy elment. Visszafordíthatatlan és megmásíthatatlan, pont mint ami most történt. Az asztalra borulok és álomba sírom magam.

Mikor felébredek, már sötét van. Eltépem az arcomat az asztallaptól és megmosakodok a fürdőszobában. Végignézek a katasztrófa sújtotta övezetnek is beillő szobán és elmegy a kedvem az egésztől. Elhagyom András apartmanját.

Az utcán baktatok hazafelé, zsebre dugott kézzel és próbálok nem gondolni a bátyámra. A hűvös levegő, a kebab-szag és az éjszakai élet zsvaja segít kitisztítani a fejem.

Az első különös esetet a buszmegállóban veszem észre. Két tinilány hangosan szidja a telefonját, mert „nem működik a chat”. Azután az utca túloldalán látok egy káromkodó fickót, amint ripityára töri a mobilját. Többen utána fordulnak, fejcsóválva nézik és továbbmennek. Én is rápillantok a telefonomra, hogy megnézzem, mikor jön a busz, és ekkor észreveszem a

kis piros X-szel áthúzott antenna ikont.

A következő furcsaság akkor ér, mikor a buszon ülök és elhagyom a belvárost. A kertváros felé vezető út áthalad egy régi üzleti negyeden, melyet máskor karácsonyfaként világít meg a rengeteg hirdetőtábla. Most mindegyik óriásképernyő sötét vagy a „no connection” feliratot mutatja.

A buszon is többen panaszkodnak, hogy használhatatlan lett a telefonjuk. Egy lila bundába öltözött lány fennhangon nyavalyog, hogy „elment a fész.”

Majdnem hangosan felnyögök, és erről eszembe jut, mikor a tavaszi áradás során a folyó elvágott a külvilágtól pár falut. Se ki, se be majd' egy hétig, a hadsereg vitt nekik ételt és tiszta vizet. A lakosok szépen nyugodtan túrték. Érdekesek az emberek: elvágják őket a külvilágtól és senki sem panaszkodik – megfosztják őket a virtuális tértől és mindenki elveszti a fejét.

A lakásomra érve csak egy forró zuhanyt veszek, és már be is vetem magam az ágyba. Anya már alszik a vendégszobában. Nem akarok arra gondolni, miért van itt, csak túl akarom élni ezt az időszakot és új munkát keresni. András halála megmutatta nekem, hogy a mémekre elfecsérelt életem értelmetlen és méltatlan a felmenőimhez.

Már majdnem tizenegy óra, mire felébredek a verőfényes napsütésre. Kitámolygok a fürdőszobába, itt hallom meg először az utca zaját. Valahogy más, mint eddig. Az ablakon nem látok ki, de érzem, hogy valami nincs rendben.

Anya a konyhában van és egy bögre kávéra mered. Még nem ivott belőle egy kortyot sem. Köszönök neki, mire elhaló hangon válaszol. Azt mondom, leugrok a boltba egy kenyérért, neki is hozok valamit, ha kell, de nem szól. Az utcára érve rögtön észreveszem, hogy valami tényleg nem stimmel: a városban nagy számban vonulnak fel a rendőrök, szinte minden utcasarkon áll néhány, de nem tesznek semmit. Mintha várnának valamire. Talán terrortámadás történt?

Sok ember van az utcákon, de úgy tűnik, mindenki értetlenül téblábol, nem menekülnek pánikba esve.

Kisvártatva megtudom egy rendőrnőtől, hogy tegnap este óta az egész világon fokozatosan üzemképtelenné vált számtalan szerver, aminek következtében nem működnek az internetes banki szolgáltatások, sem az információs és kommunikációs csatornák. Csak a régi analóg telefonvonalak használhatók, azokon keresztül terjednek a biztosnak látszó hírek. Ezeket a lakosság jó része már évek óta nem használja, nincs is olyan készülékük, amivel használható lenne.

Kiderül, hogy körülbelül tegnap este tíz óta sorban elérhetetlené váltak a legnagyobb oldalak: a Facebook, a Google, a Twitter és a YouTube volt a kezdet, az online banking oldalak, hírportálok, kis és nagy vállaltok honlapjai a folytatás.

Egy féregvírus okozza a problémákat, mely százszor hatékonyabban terjed, mint a myDoom, vagy bármelyik hasonló korábbi kártevő. A szakértők arról beszélnek, hogy olyan, mintha nem is egy vírus lenne, hanem több különböző kártevő, melyek együttesen, szisztematikusan támadnak gyakorlatilag mindent, ami a hálóra van kötve.

Délutánra a helyzet már katasztrófális. A probléma olyan méreteket ölt, hogy a hírek szerint a féreg megfertőzte az internetre kötött számítógépek kilencven százalékát és még mindig folytatja az ámokfutást. Támadás éri a kormányzati oldalakat, a titkosszolgálatok, minisztériumok és önkormányzatok belső rendszerei is megfertőződnek világszerte. A legkülönösebb az egészben az, hogy bizonyos megfertőzött rendszerek hardver szinten is károsodnak.

A kár számokban alig kifejezhető, egyesek teljes gazdasági összeomlásról beszélnek és véleményükkel nem állnak távol a valóságtól. Az internet „halála”, ahogy egyesek emlegetik, a nyugati hatalmakban okozza a legnagyobb pusztítást, míg a harmadik világ országait szinte sértetlenül hagyja.

Az internet közel négy napig néma és halott. Ennyi időbe telik, mire a vírust megtalálják és

semlegesítik, illetve a megfertőzött szerverparkokat kiváltják. A sors fintora, hogy mikor a legelső oldalak újra elérhetőek lesznek, a hírekre kiéhezett emberek egyszerre árasztják el őket, ami újabb túlterhelést és leállást okoz. Korlátozni kezdik a hozzáféréseket, napokig csak a kormányok és banki felhasználók számára engedélyezik a kapcsolódást.

Amikor már a szélesebb tömegek is újra használni tudják a hálózatot, egy szóbeszéd kezd terjedni, miszerint a támadás előtti utolsó pillanatokban a vírus egy videót töltött fel a legnépszerűbb megosztókra. Nem tart sokáig, mire a videó felbukkan és az emberek vég nélkül osztani kezdik a csuklyás, Guy Fawkes maszkos fickó szónoklatát:

– Elgondolkoztak már azon, mihez kezdenének nélküle? Mennyire fontos valójában ez a határok nélküli virtuális tér? A végtelen tudást jelenthetné, mégis arra használják, hogy ostoba nézeteiket terjesszék a gondolkodásra képtelen milliiónak – hallom András szavait immár másodjára.

De most, mikor a videó véget ér, a kép elfeketedik és egy szöveg jelenik meg rajta, András utolsó gondolatai, amiket már nem tudott felvenni:

"Megtanítjuk arra az emberiséget, hogy tisztelje és méltóképp használja saját legnagyobb találmányát! Megfosztjuk a világot a hálózattól, és bebizonyítjuk mindenkinek, hogy mennyire függünk tőle, mennyire törékenyek vagyunk nélküle. Készüljenek fel a poklok poklára, mert ezt a leckét soha nem fogják elfelejteni!"

Ha megértik ezt, az internet többé nem az ostoba tréfák, kimondhatatlan bűnök és embertársaink megalázásának helyszíne lesz, hanem az a tér, ahol a tudás szabadon, korlátok nélkül cserélhet gazdát."

Alig bírom elhinni, hogy mindez az ő műve – illetve közvetve az enyém.

Hetekig rettegésben élek, ki se merek mozdulni otthonról. Várom, hogy a rendőrség, vagy a terrorelhárítók kopogtassanak az ajtómon, egyik éjjel pedig eszembe jut, hogy valamelyik csődbe ment nagyvállalat igazgatója bérnyilkost küld rám és előbb végem lesz, mint hogy észrevenném, mi történt. De nem jön sem a rendőrség, sem a bérnyilkosok.

Gyanúsítottak persze vannak, hacker csoportok százait tartóztatják le vagy keresik nagy rendőri erővel. Sokan közülük most döbbennek rá, hogy legnagyobb jóindulattal is csak játszották a nagy, sötétben rejtőzködő hacker szerepét, aki dacolhat a titkosszolgálatokkal is. Kollégistákra, unatkozó, lázadó tinikre és büntetett előéletű számítógépkalózkodókra rúgják rá az ajtót a zsaruk. De kiderül, hogy senkinek a leghalványabb fogalma sincs róla, ki követte el a világ valaha volt legnagyobb számítógépes bűncselekményét. Mindenki csak azt ismételve: ez lehetetlen, ilyet nem lehet véghezvinni. Az internet elpusztíthatatlan.

Azt a hírt viszont több forrásból is megerősítik, hogy az alvilágot helyrehozhatatlan károk érték. Az illegális pornóoldalak biztonsági mentések híján alig tudtak valamit visszaállítani abból a több ezer terabájnyi adatból, melyet a kiégett szervereken tároltak. Ugyanis a féreg itt kíméletlenül elvégezte ugyanazt, amit legelőször András gépével tett, de csak azután, hogy mindent nyilvánosságra hozott a tulajdonosáról.

Lassan kezdenek rájönni, hogyan csinálta. Illetve „csinálták”, mert mindenki szentül meg van győződve róla, hogy ez egy nagyobb csoport műve. Azt már korábban sejtették, hogy nem egy vírus, hanem több különböző okozta a károkat, melyek egyszerre romboltak. Azonban ezek a vírusok már hónapokkal korábban terjedni kezdtek teljesen ártalmatlanul, észrevehetetlenül, mígnem egy esemény, a „purity” által kiküldött jel aktiválta a zombigépeket. Olyan gyorsan történt minden, hogy senki sem tudott időben reagálni.

Mikor elmúlik a paranoiám, újra emberek közé merészkedem. Munkahelyet kell keresnem, hiszen az előző becsődölt. Nem siratom meg az elvesztését.

Sokat gondolkozok azon amit tett, a motivációin, és egyáltalán nem értek egyet a végső tetteivel. Túl durva volt, túl nagy károkat okozott a világnak, emberéletek ezrei mentek tönkre, mert elvesztették az állásukat, mikor cégek tömegei jelentettek csődöt. Jó néhány öngyilkosság is történt, különösképp a bank szektorban, illetve a tinédzserek körében. Egy tini

lány, aki pár házra lakott tőlem felakasztotta magát a hátsó kertben, miután nem tudta kielégíteni facebook-függőségét. Nem lehet szépíteni a dolgot, ezek az életek a testvérem lelkén száradnak. Azzal még úgy-ahogy megbirkózom, hogy nekem milyen szerep jutott ebben, hiszen fogalmam sem volt róla, mit művelek. De azért jól esik az a pohár vodka esténként.

Évek óta először fogok a kezemben nyomtatott újságot, de csak azt olvasom benne, amit már jóval korábban megtudtam pár olyan híroldalról, mely újra talpra állt: az Euro összeomlik, az EU pénzügyi biztosa új valuta bevezetését sürgeti. A Dollár, a Yen, a Rubel szintén megroppan, számos mamutvállalat részvényei megállíthatatlanul zuhannak. Az újabb Fekete Péntek hazavágja a Facebookot, a Google-t, a Wal-Martot, az Exxon Mobile-t, ami pedig megássza a sírját jóformán az egész amerikai gazdaságnak. A nyugati országokban szükségállapotot vezetnek be, a katonaság mindennapos látvány az utcákon, de a tüntetések különös módon elmaradnak.

Három korábbi, európai média-óriás romjai egybeolvadnak és Channel O néven az új kezdet zászlaja alatt indítják el az új csatornákat. A telekommunikációs cégek minden korábbinál biztonságosabb és stabilabb hálózatot ígérnek. Hiszem, ha látom.

Mikor újra elindul a mobilinternet-szolgáltatás is, az emberek a döghúsrá szálló legyekhez hasonlóan lepik el a hálózatot. Újra jönnek-mennek az e-mailek, chat-üzenetek és videó hívások.

Nem tart sokáig, mire én is megkapom az első e-mailt egyik régi kollégámtól. Épp az utcán sétálok egy állásinterjúra az újsággal és egy brióssal, mikor búgni kezd a mobil a zsebemben. Szamba veszem a brióst, hogy elő tudjam kotorni a telefont. Mikor betölti az üzenetet és meglátom a képet, amit kaptam, elmegy az étvágyam és kiköpöm a brióst. A képen egy borzalmasan elhízott, pattanásos programozó terpeszkedik a gépe előtt ételmaradékos pólójában, alatta a felirattal: „Mi az, hogy hamisak Emma Watson meztelen fotói? Kinyírom az egész internetet!”

Kollégám kommentárnak csak pár smiley-t fűzött a képhez.

Újra megrezzen a telefon és látom, hogy a közösségi oldalunkon valaki egy másik képet osztott meg, melyen a Guy Fawkes maszkos bátyám látható a közzétett videóból, alatta pedig a szöveg: „*BLA-BLA-BLA... 'gonosz kacaj,' BLA-BLA-BLA.*”

Remeg a kezem a dühtől. Hát még amikor meglátom az okoskodó hozzászólásokat:

„*Biztos valami unatkozó gyík csinálta ezt az egész cirkuszt, mert nem kapott puncit.*”

„*Szerintem meg egy autista gyökér műve lehetett, azok képesek ilyesmire, normális ember tuti nem.*”

„*Akárki volt, remélem már Guantanamóban gyepálja a CIA...*”

„*Francokat! Hidd el nekem, ez a cionisták műve. Ezzel akartak elfedni több ezer milliárdos családokat. Valaki nagyon gazdag lett az elmúlt hetekben.*”

„*Nem azt mondom, hogy az idegenek voltak... de az idegenek voltak.*”

„*Én az ilyet kikötném egy oszlophoz egy forgalmas főtéren és akasztanék egy táblát a nyakába, hogy: Íme az internet gyilkosa, csinálj vele, amit akarsz.*”

„*BIG Like! Ja, bocs, olyan már nincs.*”

Elhajítom a telefont, mely átrepül az úton és elmerül a folyó szürke vizében. Páran döbbenően bámulnak, de aztán továbbmennek. Szerintem azt hiszik, hogy megint leállt az internet, mert többen elkezdik nyomkodni a saját mobiljukat. Pedig a haragom és elkeseredettségem igazi oka, hogy a hálózat ismét a régi „pompájában” tündököl.